

קא:

הגולל עצים פרק תשיעי בבא קמא

מסורת הש"ס

עין משפט
גר מצוה

פ"א א ב מ"י פ"ד
מלכות מילתא מת
הלכה ה':
ג מ"י שם הלכה ג'
צ"א ד מ"י שם פ"ב הלכה
ג':
צ"ב ה מ"י פ"ו מלכות
שמעון הלכה ג':
צ"ג ד מ"י פ"ה שם הלכה
ה':

מוסף רש"י

רביעית דם. של מה
מטמא כהלך ונדח כ"ו.
הבית טמא. כל הבית
עשוי כהלך (שם). ככלים
הדיו מניקרא. טמא
קודם שנבלע. טמא
שטמא כהלך (שם).
ככלים דאחר לבסוף.
שלא לית לאחר שנבלע
הם נקראים טמאים
דעו לא מטמא (שם).
שגיבב. שמיטת לאונן.
כחבא. לטן מחלף (שם).
לוקטן לאבילה.
לאחל כהנה (שם). אמר
קרא לאבילה. הכי לא
טענין כן שביעית דומה
קרא ויהיה שם וכו'.
ומתעב לכו לכו לכו
וכתיב לבלתי למתח
לחן חומר יהיה מניח
שביעית חלה היתה היתה
קרא אחר שביעית חלה
וביעורו שיהי. לומר
שהוא וביעורו שחבב
מן העולם בחן כלה. כון
פיה ופיה והדלקת הנה.
ומקד דשה נמי ליענין
שלין שביעית טמא חלל
כתיב עומד להפלות הלל.
דכ"י מדרש קרא היתה
שם אחר טמא טמא מה
שם לבלתי. שהנחתו
דיתה לחילה (שם). יצאו
עצים שהנחתו אחר
ביעורו. שנעשה מחלל
אחריו כהן (שם). והא
איכא עיצה דמשוח. כן
שמן. שהעץ עומד מדליקין
ו לאחרי שמו מלכות
היה הנחתו וביעורו שיהי.
מילת השתא מיהא חל
לקטן להנלקת אורה נהנה
כה שביעית (שם).

רבא רמי תנן בנדר שצבעו בקיפ"י ער"ה כו'. מימה דהא רבא
שני לעיל שמי ערלה דמכיר קרמי ומההא לא ילפינן ואם
כן מאי פריך מערלה אטומאה ונראה כפסריס דגרי' לעיל רבה ואי
גרס רבא לא יומר דלמיהו הוא: **ר'ואין** אם מתבבסת הכחות
ויוצא ממנה רביעית דם. פירש
בקונטרס ששם יתנו מים במדה
ימלא רביעית יותר וקשה לפי אפילו
אם לא ימלא רביעית אמאי טהורה
דאי אפשר לעולם אם לא ישחיר
בנגד מן המים אלא י"ל מדאמר
במסופתא בפ' ד' דלהלכות רביעית
דס שנבלעה נכסות כ"ד משערין
אורה מביא מים במדה ומכנס בה
ומביא מים אחרים ונתן לחמן
רביעית דם אם היה מרתיחן שיה
טמאה ואם לאו טהורה והשתא אין
מויק כלום מה שמשתמר מן המים
בנגד וכשם שמשתמר מן המים כך
נשתמר מן הדם שמכ"מ היה הכל
מותר יחד מה שי"א ומה שנשתמר
ומראה אחד הן כאלו יאז הכל
וטהורה וטמאה דקמיא היינו לענין
אם טמאה את הבית שמתן בו אכל
כמות עמלה טמאה היא שנבלע בה
רביעית דם מתחילה דכפי' בקונטרס
ומיהו קשה לחין כנדה שביעית דם
ששמחיר בנגד כיון שאין יכול ללגלג
כביכוס זה ומיהו אין לחוש כל כך

רביעית דם. מטמאה כהלך דמכיר על כל נפשות מת לא יבא
(ויקרא כה) ודם הוא הנפש ודברים יב) וקום להו לרנצין דרביעית דם חי:
נבלעה כקרקע היום טמא. כלים שבבית דבית לא מקבל טומאה
דקרקע היא: נבלים. דהוה כקרקע ע"ה
רבא רמי תנן בנדר שצבעו בקיפ"י ער"ה
ידלק אלמא הוותא מילתא היא ורמינדי
רביעית דם שנבלעה בבית הבית טמא
ואמרי לה הבית טהור ולא פליגי יהא בכלים
דהוה מעיקרא הוא בכלים דאחר לבסוף
נבלעה ככחות רואין אם מתבבסת הכחות
ויוצא ממנה רביעית דם (א) טמאה ואם לאו
טהורה אמר רב כהנא מקולי רביעיות שנו
כאן ברם תבוסה ידרבנן: **רבא** רמי יתנן
הממין הצובעין ספירי סמים וקוצה יש להן
שביעית ולדמיהן שביעית יש להן ביעור
ולדמיהן ביעור אלמא עצים יש בהן משום
קדושת שביעית ורמינדי ע"י קנים וע"י
גפנים שגיבבן כחבא על פני השדה ולקטן
לאבילה יש בהן משום קדושת שביעית לעצמי
אין בהן משום קדושת שביעית ומשום אמר
קרא ולאבילה במי שהנחתו וביעורו שוין
יצאו עצים שהנחתו אחר ביעורו והא איכא
עצים דמשחן דהנחתו וביעורו שוין אמר רבא
סתם

אלה ספירי: יש לכן ולדמיהן שביעית. שאין עושין מהן סמורה
דרממנא אמר לאכלהי' ולא נסחורה' ואסור לנבוע בהן דהיינו סמורה
אבל מותרים הן להסיק קודם זמן הביעור דהיינו דומיא דלאכלה:
יש לכן ביעור. כשמגיע זמן הביעור חייב לבעור כדכתיב ולבנהמך
ולחיה וגו' (ויקרא כה) כלה לחיה מן השדה כלה לבהמך שביתך ופסחים
נכ: והני ספירי עץ בעלמא נייהו: **כחבא.** לעשות מהן מחבוא אחר
לימות החורף: אין כהן משום קדושת שביעית. ויהנה מהן אף
לאחר זמן הביעור: **שהנחתו וביעורו שוה.** דבר שנעשה הנחתו
כלה מן העולם: ילאו ע"ים. שלאחר ביעורן שנעשים גחלים
הוא דהויא עיקר הנחתו. אבל מיני צנבים בשעת רמיחת היורה
כלה השורש וקולטו הגבע נמלאו הנחתו וביעורן שוה הלכך
חילוף עלייהו שביעית: **ואם איכא ע"ים דמשחן.** שמאירין כנר
אבוקה לנושאין בידי והנחתו וביעורן שוה עלייהו שביעית:
סתם

שהנחתו אחר ביעורו. כשנעשה גחלת אע"ג דוימנין הנחתו וביעורן שוה כגון להחמם כנגדו או לנשל מב"מ עיקרו לא קיימא
להכי אלא לאחר שנעשה גחלת כגון להסיק תנור לאפות אבל נבע הנחתו וביעורן שוה דהנחתו כשלושן וזו הוא כלה
ומתעבר הגבע מיום אל יום ובקונטרס פ"י דבשעת רמיחת היורה כלה השורש וקולטו הגבע ואין נראה דהא אמרן דלענין שביעית חוותא
מילתא היא ולא היו ביעורו בקליטת הגבע: **והאיכא ע"ים דמשחן.** דפי' ע"ים שמאירין כהן כמו נר ל"ל הא דמחך
ע"ים להסקה ניתנו כלומר אף ע"ים דמשחן דאין לפרש סתם שאר ע"ים להסקה ניתנו והגן דמשחן בטלים לגבייהו דהא בכו"ה (דף ט.
וש"ס) משמע דלולב ונהג בו שביעית משום דהנחתו וביעורו שוה שראוי לכבד בו הבית ולא אמר דבטל לגבי שאר ע"ים וה"י ע"ים
דמשחן אלא ל"ל דסתם ע"ים דמשחן נמי להסקה הן עומדין ולא דמי ללולב דסתמו עומד לכבד בו את הבית ור"ח פירש והא איכא ע"ים
דמשחן שמחממין בו כגון במדורה שעשויה להחמם דהנחתו וביעורן שוה דבשעת ביעורן מתחמם כנגדן פ"י משחן כמו תמרי משחן
כחביות (דף י: וכן טוליהו י"א שחונה ביומא (דף נ:)) ומשני רבא סתם ע"ים להסקה ניתנו פ"י להסקת תנור ניתנו דהוי הנחתו אחר ביעורן
הלכך אפילו להחמם מותר דלא חל עליהם שם שביעית ובע"ג דחשיב הכא ע"ים דמשחן הנחתו וביעורן שוה מ"מ לענין ע"י אסור ל"ל היו
אוסרין רבנן אפילו להחמם כנגדן או להאיר בהן אלא דוקא כשרשיפא כדדרשינן בפרק כל שעה (פסחים טו: וש"ס) דהנחה מיהא אינה
מתחלת עד לאחר שמתחיל האיסור להיות כלה הלכך לא אסרי רבנן אלא כשרשיפא אבל הנחתו וביעורו שוה קרינן ביה דערינן האיסור קיים
כשנכנסו ממנו ור"ח בפ"ק דנדה (דף ט. וש"ס) דקאמר אי קטפא פירא אי אית ביה שביעית ואי לאו פירי הוי לית ביה שביעית ומאמי' אי
הנחתו וביעורו שוה הלא אפילו לא הוי פירא יהא אסור בשביעית והי אין הנחה וביעורו שוה אפילו הוי פירא יהא מותר ומו אמאי' אי
קתפא ביה דפירא דקטפא דגווח ונראה דהוי הנחתו וביעורו שוה אפילו הכי אי לא הוי פירא בטיל לגבי עץ
והרי הוא כאלו הוא בתוך העליון ולא יאז לחון אבל אי הוי פירא חשיב כחפי נפשיה ולא בטיל לגבי עץ ואית ביה קדושת שביעית:
ה"ג

פ"א נדה כ"ו אהלת פ"ג
מ"ב (ב) שביעית פ"ו מ"א,
(ג) כו"ה מ. (ד) הוא אחד
ממיו צנבים. ש"ל כסם
המכריס. (ה) ויקרא כה,
(ו) ונכרות יב: (ז) ד"ה
אסו. (ח) ד"ה כל ט' (ד"ה
י"א), (י) ל"ל אס. (כ) ד"ה
מלל, (ל) ד"ה חלון.

תורה אור השלם

1. ויקרא שבת
הארץ לכם לאבילה
לך ולעבדך ולאמתך
ולשכורך ולתושבך
הגרים עמך:
ויקרא כה 1

הנהגות הב"ח

(א) גבי ויולא מתנה
רביעית דם טמא ואם לאו
טהור כ"ל: (ב) רש"י
ד"ה אם וכו' הבית טמא:
(ג) ד"ה מקולי פ"י כגון דם
מטמא כהלך חלל ד"ה סוכה:
כ"ל:

לעני רש"י

קרינא וקרינן. כרכום.
בדוריא (בגדלא).
איטיס. ססיל. נפת.
ספסופו ספירי ככנ.